

မိုးတော ဝက်နာသရဲပြီး ကျားကိုစိုး

ဝက်နာသရဲကြီး ကျားကိုစီး

ဤနှစ် မိမိအရပ်ကို သွားရမည့်ကိစ္စမှာ လည်း မိမိ မ, တည် ဆည်း ပေးထားသော ရေကန်ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ။

၂၀၀၅ ခုနှစ်က ဆည်းပေးထားသော ရေကန်ကို ကန်ပေါင်မြင့်ရန်နှင့် ၂၀၀၆ ခုနှစ်က မိုးကျသွား၍ ကျန်နေခဲ့သော ကန်တွင်းကို မြေညှိထပ် တူးရမည်ကို ညီများ ဆီက စာလာသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ။

မိမိတို့ ရခိုင်ပြည်နယ် ရမ်းဗြဲတစ်ကျွန်းလုံးသည် ကန်ရေကိုသာ အမှီ သဟဲ ပြုနေကြရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မိုးဦးခေါင်သော နှစ်များ ဆိုလျှင် နှစ်စဉ်လိုလို မိမိတို့ ရွာတွင်း ရေပြဿနာနှင့် ကြုံရဆုံရတတ်ကြသည်။ ။ သုံးရေ၊ သောက်ရေကို တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါး ကွာဝေးသော ဘင်္ဂ လားပင်လယ်အော်တွင် ရေသွားချိုး ရေသွားခပ်ကြသည်။ ။

ရေမြက်တွင်း၊ ရေစွမ်းတွင်းရှိရာမှာ တစ်မိုင်ကျော် နှစ်မိုင်နီးပါးဝေး သလို တောင်နာမောင်းဖျား တစ်ခုကိုလည်း ကျော်သွားရ၏။ ထိုသို့ ကွင်းဖြတ်တောင်ကျော် ရေသွားခပ်ကြရသည် မှာ လည်း သွားသွားချင်း ရေခပ်၍ မရသေး။ မိမိထက်ဦးသော ရှေ့က ရောက်နှင့်နေသူများကို ဦး စားပေးပြီး၊ ရေအိုး၊ ရေပုံးများကို တန်းစီထား၍ စောင့်ကြရသည်။ ။

များ သောအားဖြင့် တောသူတောင်သားများမှာ နေ့ခင်း နေ့လယ်၌ လည်း အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီ ရှိနေကြရာ ညအခါမှ အိပ်ရေးပျက်ကြရသ

ည် ။ ထိုအခါ နေ့ခင်းနေ့လယ်၌ အလုပ်အကိုင် ကောင်းကောင်း မလုပ်နိုင်ကြတော့။ ကွင်းဖြတ် ရေသွားခပ်ကြရသဖြင့် မြွေပါး ကင်းပါး အန္တရာယ်ကလည်း ရှိသည် ။

တချို့ ရေသွားခပ်ကြသူများက မြွေပါးကင်းပါအပြင် တစ္ဆေသရဲအခြေအလှန့်ခံရ၍ ရေအိုးကွဲသူ၊ ပုံးပေါက်၊ ပုံပျက်သူများ လည်း ရှိသည် ။ လက်လုပ်မြေအိုးများကို အသုံးများကြသော အရပ်ဖြစ်ရာ မြွေပါးကင်းပါးနှင့် အခြောက်အလှန့်ခံကြရသောအခါ ရေအိုးကို ပစ်ချ၍ ပြေးကြရသဖြင့် မြေအိုးကွဲသူ၊ ပုံးပေါက်ပုံးပျက်သူ ရှိသလို တစ်ခါတစ်ခါတွင် ပူအိုက်သော နွေလဖြစ်သဖြင့် လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်၊ လူကြီးခြေသလုံးသား လောက်ရှိသော မြွေကြီးများကလည်း စမ်းပေါက်ထဲ ရေသောက်ဆင်းတတ်ကြ သဖြင့် ရေခပ်လာသူတွေမှာ မြွေအန္တရာယ်ကိုလည်း စောင့်ကြည့် ရသေးသည် ။

ထို့ကြောင့် စရိယသုံးပါးထဲတွင် လောကတ္ထ စရိယနှင့် ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယတို့ ကို မတွေးဝံ့၊ မတွေးရဲသော်လည်း ဉာတတ္ထစရိယ ဖြစ်သော မိမိ၏ အဆွေအမျိုး ရွာသူရွာသားများ ၏ အကျိုးအလို့ ငှာ ရွာတွင် ရေကန်တစ်ကန် ဆည်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ၂၀၀၅ ခုနှစ်ကပင် ရေကန်တစ်ကန် သွားဆည်ပေးထားသည် ။ ထိုနှစ်က ကျောက်ဖြူ+ရန်ကုန်ကားလမ်း မပေါက်သဖြင့် လေယာဉ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ကျောက်ဖြူကို သွားခဲ့ရသည် ။ ကျောက်ဖြူမြို့ကမှ တစ်ဆင့် မိမိရွာသို့ ကားနှင့်သွားရ၏။

ယခုနှစ်တော့ ကျောက်ဖြူ+ရန်ကုန် ကားလမ်းပေါက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကားနှင့်သွားရန် စီစဉ်ရသည် ။

သို့သော် ကားနှင့် ညအိပ်ညဉ့်နက် တစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမှ

မသွားသေးသော ခရီးမို့ သွားရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းပိတ်ထားသော သမီးကို ခေါ်ရသည်။ အမျိုးသမီးနှင့် သားကတော့ နေပြည်တော်ရောက်နေကြ၏။ ဒီလိုနှင့် သမီးအဖနှစ်ယောက် ဉာတတ္ထစရိယအတွက် သွားခဲ့ကြရသည်။

၈-၄-၂၀၀၇ ခုနှစ် ညနေ ခြောက်နာရီတွင် ရန်ကုန်အောင်မင်္ဂလာအဝေးပြေး ကားဂိတ်မှ ကားစ၊ ထွက်သည်။ ရေပြာကို ညဆယ်နာရီကျော်မှ ရောက်၏။ ခရီးသည် များ ညစာထမင်း စားသောက်ကြပြီး ကားက တစ်ညလုံး မောင်းလာသည်။ ပြည်နံဒေးတံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရခိုင်ရိုးမတောင်ခြေဘက် ပန်းတောင်းလမ်းခွဲ (ပုသိမ်-မုံရွာလမ်း) ကို ဖြတ်ပြီး ဥသျှစ်ပင်ကို ရောက်သည်။

ညကြီးမှောင်ကြီး ကားက ရခိုင်ရိုးမကြီးကို စတင်တက်တော့သည်။ ညောင်ခြေထောက်၊ ပြီးမှ ညောင်ကျိုး၊ ညောင်ကျိုး ညောင်ကျိုးတွင် လူဝင်မှုက မှတ်ပုံတင်စစ်ဆေး၍ မှတ်ပုံတင်တွေကို စပယ်ယာ လက်ထဲ အပ်လိုက်သည်။ တောင်ကုတ်ဂိတ် အဝင်ရောက်မှ ပြန်ပေးမည်ဟု ဆို၏။

ညောင်ကျိုးလွန်လာသည် နှင့် အကွေ့အကောက်ချောက်၊ တောင်ကမ်းပါးယံ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တောင်ပုံးကြီး၊ မြယာ၊ ညောင်လှန်ထိုး စသည့် ချင်းတိုင်းရင်းသားတို့ ၏ ရွာများကို ဖြတ်ကျော်လာရသည်။ ညောင်ကျိုးကစ၍ ကားလမ်းမှာ တောင်ကုတ်ဘက်ကို အဆင်းချည်း ဖြစ်တော့သည်။

၉-၄-၂၀၀၇ ခုရက် နံနက်ရှစ်နာရီတွင် တောင်ကုတ်မြို့ အဝင်ကို ရောက်သည်။ ခရီးသည် များ အားလုံး၏ မှတ်ပုံတင်များကို တစ်ယောက်စီ ခေါ်ပြီး ပြန်ပေးသည်။ တောင်ကုတ်ကားဂိတ်မှာ ခဏနားပြီး နံနက်စာ စားကြသည်။

တောင်ကုတ်မြို့က ထွက် လာပြီး မကြာမီမှာ ပင် ချောင်းကြီး၊ မြစ်
ပေါက်ကြီးများကို မြင်လာတွေ့လာရသည်။ ။ ထိုအခါ အင်းဝခေတ်က ရ
ခိုင်မြောက်ဦးသို့ ကြွခဲ့သော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ အင်းဝသား ဆရာတော်
၏ စာပန်းချီ အဖွဲ့အနွဲ့ကို သွားသတိရမိသည်။ ။

"တို့ ပြည်ပုပ္ပါ အရှေ့မှာ နှင့် - အစချီပြီး..."

"ရခိုင်မူကား၊ လူလည်း တစ်ထွေ၊

ရေလည်း တခြား၊ ဖြားလည်း တက်သက်၊

ကြောက်မက်ချင်ဖွယ်၊ ပင်လယ်ချောင်းမြောင်း၊

မကြီးတောင်းတည့်" ဟု စပ်ဆိုခဲ့သည်။ ။

ရခိုင်ရောက် အင်းဝသား ဆရာတော်မှ ရခိုင်က မြစ်ကြီး၊ ချောင်းကြီး
၊ ပင်လယ်ကြီးကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ကြောက်ရွံ့ သွားမိပုံရသည်။ ။ ဆ
ရာတော် နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသော ဧရာဝတီ မြစ်မှာ ရခိုင်က ချောင်း
လောက်သာရှိသည်။ ။ ပြီးတော့ ပြည်မြို့ အထက်ဘက်ကို ရောက်သည်
နှင့် ဒီရေအတက်အကျ မရှိတော့။ စုန်ရေသာ ရှိသည်။ ။ ဆန်ရေမရှိတော့
။ ထို့ကြောင့်များ လား မသိ။ ""

အညာသား စာရေးဆရာများ ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြသော မိဘမေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထု
များ တွင် သားသမီးများ အပေါ် မိဘက စုန်ရေသာရှိသည်။ ။
သားသမီးများက မိဘအပေါ် ဆန်ရေမရှိဟု ရေးခဲ့ကြ၏။ ရခိုင်က မြစ်
ချောင်းများကား စုန်ရေလည်း ရှိသည်။ ဆန်ရေလည်း ရှိသည်။ ။

ဤသည် ကို ရခိုင်သား၊ သူတွေက "ဒီရေတက်သည်၊ ဒီရေကျသည်
" ဟု မပြောဘဲ ဒေသစကားနှင့် "ဖြားတက်သည်၊ ဖြားကျသည် " ဟု
သာ ဒေသီယုစကားနှင့် သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ။ ဤစကားကို အင်းဝ

သား ဆရာတော်က ရခိုင်တွေခေါ်သလိုပင် "ဖြားလည်း တက်သက်၊ ကြောက်မက်ချင်ဖွယ်" ဟု ရေးသားခဲ့ပုံရသည်။ ။

တန်းလွဲချောင်း၊ လမုချောင်း၊ မအီချောင်း၊ တန်းလွဲပေါက်၊ မအီပေါက် စသည့် တံတားကြီးငယ်များကို ဖြတ်ကျော် လာပြီးသောအခါ ရခိုင်ပြည်နယ်ကို စည်းခြားပေးထားသော ရခိုင်ရိုးမကြီး၊ တောင်တန်း၊ တောင်ထပ်များကား မှိုင်းပြမှုန်ရီ ကျန်နေခဲ့လေသည်။ ။

သံသမားကြီး၊ သံသမားချေ၊ ဝံပိုက်၊ စနဲပေါက်၊ ကပိုင်တော၊ ပြူးတော၊ ပြာတော၊ ဒီရေရောက်သစ်တောများကား လမ်းဘေးဝဲယာတွင် မျက်စိတစ်ဆုံး၊ မိုးတစ်ဆုံး။ ယခင်က ကပိုင်ထင်း ခုတ်ခဲ့ကြသော ဒီရေရောက်သစ်တောများမှာ ယခုအခါ ထင်း ရှားပါးလာသော ပြဿနာကြောင့် ပြူးတော၊ ပြာတောတွေသာ ကျန်တော့သည်။ ။

ရခိုင်တို့ က "မင်းကြောင့်" ဟု ခေါ်တေသာ သံခိုင်းမြစ်ပေါက် တံတားကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ ရမ်းဗြဲကျွန်းကမ်းဘက်ကို ရောက်လာ၏။ ကျွန်းစဉ်၊ တောင်စဉ်တို့ ကား ကျန်ခဲ့ပြီး၊ တောင်ထိပ်ပေါ် ဖောက်လုပ်ထားသော ကားလမ်းဘေးတွင် နိုင်ငံတော်အစိုးရ စီမံကိန်းနှင့် စိုက်ပျိုးထားသော ရာဘာခင်းများ နှင့် ကြက်ဆူခင်းများကို မြင်လာရ၏။

ရမ်းဗြဲကျွန်းဘက်၌ ပထမဦးဆုံး တွေ့မြင်ရသောရွာမှာ "ကုလားပုန်း" ရွာ ဖြစ်သည်။ ၁၂၄၂ ခုနှစ်က အင်္ဂလိပ်မြန်မာ စစ်ပွဲဖြစ်ပြီး ရခိုင်နှင့် တနင်္သာရီကို အင်္ဂလိပ်တို့ သိမ်းပိုက်စဉ်က အင်္ဂလိပ်၊ ကုလားဖြူ၊ ကုလားမဲများကို ကြောက်ပြီး ရမ်းဗြဲကျွန်း၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ချောင်ကျသော နေရာ၌ ပုန်းခိုနေကြရင်းက "ကုလားပုန်းရွာ" ဖြစ်လာသည် ဟု ရှေ့မီ နောက်မီ လူကြီးများက ပြောပြဖူးသောရွာ ဖြစ်သည်။ ။

ရခိုင်ပြည်ဟု ယခင်က ခေါ်ခဲ့ကြသော စစ်တွေ၊ မြောက်ဦးဘက်ကို မ

င်းကြောင်းမြစ်အတိုင်း လေနှင့်သွားခဲ့သော ကင်းဆရာတော်၏ ခရီးလမ်းညွှန် လင်္ကာ၌ -

"မင်းကြောင်းကိုစိုက်၊ ရမ်းသိုက်နံယောင်၊

သန်းခေါင်နီးစပ်၊ ချည်းကပ်ကုလားပုန်း၊

လှိုင်းဟု န်းဟု န်းနှင့် စံထုံးညာတင်၊

သံဇိုင်းပြင်ကို၊ ဘယ်တင်ညာစောင်း၊

ကြည့်တိုင်းကောင်းသည် ၊ မြို့ချောင်းသပြုချိုင့်

ကျွန်းစဉ်တစ်လျှောက်၊ မြရောင်တောက်သား

ကျောက်ဆောင်တစ်ကြောင်း၊ အလယ်ချောင်းနှင့်

ကိုင်းချောင်းနံယောင်၊ သံထောင်စနဲ

စသည် ဖြင့် ကင်းဆရာတော်သည် ထိုခရီးစဉ်ကို စစ်တွေ၊ မြောက်ဦးအရောက် လက်ဝဲလက်ျာ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့သမျှ ရွာများကို လင်္ကာစီ ရေးဖွဲ့ထားခဲ့သည် ။

ကုလားပုန်းရွာမှာ မိမိအတွက် မစိမ်းပေ။ ကျောက်ဆောက်ရွာရှိ ကျောင်းတလင်းကျောင်း၌ မိမိသာမဏေ ဘဝနှင့် နေခဲ့စဉ်က ထိုကုလားပုန်းရွာကို နှစ်ခါသုံးခါ ရောက်ဖူးခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်က ကုလားပုန်းဆရာတော် မိန့်ကြားခဲ့သော အလွန်ဂစ္ဆိရဆန်သည့် အိပ်မက်အကြောင်းကိုလည်း ယခုတိုင် သတိရနေတုန်းပင်။ ယခုမှ ရေတွက်သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ကာလကြာခဲ့ပြီ။

ထိုစဉ်က ကုလားပုန်းဆရာတော်ကြီးသည် ရမ်းဗြဲကျွန်းကို မုန်တိုင်းကြီးတိုက်မည့် တစ်ပတ်ခန့်အလို ညတစ်ည၏ မိုးလင်းပိုင်း၌

အိပ်မက် မြင်မက်သည် မှာ သံဇိုင်းမြစ်ထဲက တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော လှိုင်းလုံးကြီးတွေနှင့် လေတိုက်သံတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားနေရသည်။ ။ မကြာမီ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ တက်လာနေသည် မှာ ကြောက်ခမန်း လိလိဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူ့ကျောင်းပေါ်သို့ လူကြီးတစ်ယောက် ပြေးတက်လာသည်။ ။ အင်္ကျီလုံချည်တွေလည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြတ်ရေစိုပြီး ဆရာတော်ရှေ့ လာရပ်သည်။ ။ ထိုစဉ် ဆရာတော်လည်း လန့်နိုးသွားသည်။ ။

၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်းမုန်း လပြည့်ကျော် (၆) ရက်၊ တနင်္လာနေ့ နံနက် ခုနစ်နာရီကစ၍ ရခိုင်ပြည်နယ်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော မုန်တိုင်းကြီးတိုက်သည်။ ။ လူနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များ ထောင်ချီ၍ သေသည်။ ။ ရမ်းဗြဲကျွန်း၏ ကမ်းရိုးတန်း ပင်လယ်ဘက်ကျသော ရွာများ၌ လူအသေအပျောက် များ သည်။ ။

ဆရာတော်၏ တစ်သက်တာတွင် ဤမုန်တိုင်းသည် ရခိုင်ပြည်နယ်၌ အပြင်းထန်ဆုံးမုန်တိုင်းဟု မိန့်ကြားသည် ကို အမှတ်တရရှိခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ကုလားပုန်းရွာနှင့် ပတ်သက်၍ ပင်လယ်စာ၊ ချောင်းစာ၊ မြစ်စာများ ပေါသည် ကို အမှတ်တရရှိခဲ့၏။ ကယု၊ ငြင်း၊ ချောင်းဂုံး၊ ရေကြက် (ကင်းမွန်)၊ မရွတ်၊ ငေါးဟောက်နှင့် ပုစွန်ထုပ်ကြီးများကို စောင်းခါးချဉ်သီးနှင့် ဟင်းရည်သောက်စားခဲ့ရသည် ကို ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ ။

ကုလားပုန်းရွာကို လှမ်းကြည့်မြင်ခဲ့ရပြီး မကြာမီ မိမိနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ကင်းဆရာတော်၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ပါသည့် "ကျောက်ဆောက်ရွာ" ကို ရောက်လာသည်။ ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်က မိမိနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ကျောက်ဆောက်ရွာနှင့်စာလျှင် ယခု ကျောက်

ဆောက်ရွာကို မိမိ မမှတ်မိတော့။ ပါလာသော ရန်ကုန်မြို့နေ ကျောက်
ဆောက်ရွာသား တစ်ယောက်ဆင်းတော့မှ ကျောက်ဆောက်ရွာဟု သိလို
က်ရ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည် ။

အစိုးရဌာန တစ်ခုမှ အမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ကား
ပေါ်ပြောလာသော သူ့စကားအရ သိရသည် ။ သို့သော် ထိုသူကို မိမိမသိ
။ ကျောက်ဆောက်ရွာ၌ ကားရပ်၍ ဆင်းတော့မှ ကျောက်ဆောက်ရွာ
သားမှန်း သိသည် ။ ထို့ကြောင့် မိမိကျောက်ဆောက်၌ နေခဲ့စဉ်က မိဘ
သဖွယ် အစစအရာရာ ထောက်ပံ့ခဲ့သော ဦးလေးဦးမောင်အေး၏ မိသား
စု သာရေး နာရေးကိုပင် မမေးလိုက်ရ။ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်၊
ဝန်စည်စလယ်များ လည်း များများ မပါလျှင် ကျောက်ဆောက်ရွာ၌ မိမိ
ဆင်းချင် ဆင်းဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ ယခုမူ ရွာအတွက် ဘုန်းကြီးရဟန်း အသိ
များ အတွက် ဝန်စည်စလယ်များ ပါလာသည့်အပြင် သမီးကလည်း ပါ
လာသဖြင့် ကျောက်ဆောက်ရွာကို မဆင်းဖြစ်ခဲ့။ စိတ်အလွမ်းနှင့်သာ င
ယ်စဉ်ကနေခဲ့သော ကျောက်ဆောက်ရွာ၏ ပုံရိပ်များကို ထင်မြင်လာရ
သည် ။

ကုလားပုန်းရွာကဲ့သို့ပင် ကျောက်ဆောက်ရွာ၌ လည်း မိမိနေခဲ့စဉ်
က အစားအသောက် အလွန်ပေါသည် ။ တောတောင်ထူထပ်သဖြင့်
တောဝက်သားများ ၊ မကြာမကြာ စားရသည် ။ တစ်နေ့တွင် တောဝက်
လိုက်ကြသူများ ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်လာသော ဝက်တောင်းကြီး တ
စ်ကောင်မှာ ကျောင်းခြံထဲ ပြေးဝင် လာပြီး ကျောင်းခြံမှ ဘုရားတောင်
ဘက် တက်ပြေးသွားသည် ။ မိမိတို့ နေရသော ကျောင်းတလင်းရွာ
ကျောင်း၏ အနောက်တောင်ထောင့်တွင် စေတီပုထိုးပျက်တွေနှင့် ဘု

ရားရပ်တု အပြိုအပျက်များ ရှိသည် ။ ပလ္လင်အောက် မြေသားကို ဖောက်
တူးထားသော လိုဏ်ခေါင်းများ ရှိသည် ။ လွန်ခဲ့သော ကာလက သိုက်
ဆရာများ သိုက်လာတူးသော လိုဏ်ခေါင်းဟု မိမိထက်ကြီးသော ကာလ
သားများက ပြောပြကြသည် ။

ကျောင်းကို မကြာမကြာ လာတတ်ကြသော ကိုအောင်ထွန်းဦး၊ ကို
ကျော်စံအောင်တို့ ပြောပြကြသော သိုက်ဆရာများ အကြောင်း၊ သိုက်
လာတူးကြသည့် အကြောင်းမှာ တော့ များစွာ ထူးခြားမှု မရှိလှ။ ယနေ့
သိနေ ပြောနေကြသော အကြောင်းများ နှင့် ထပ်တူထပ်မျှသာ။

ကျောက်ဆောင်ရွာ ဘုရားသိုက်ကို သိုက်ဆရာများ
လာတူးနေကြပြီးဆိုလျှင် မိုးကြီးလေကြီးကျသည် ။ ထိုအခါ ရွာသားကြီး
များက ဝိုင်းလိုက်ကြရာ အချို့အဖွဲ့တွေက ထွက်ပြေးသွားကြပြီး၊ အချို့
အဖွဲ့တွေမှာ လယ်ကွက်ထဲ၌ ရေကူးနေကြသည် ။ အမှန်က လယ်ကွက်
ထဲရှိရေမှာ လူကြီးခြေမျက်စိမြုပ်ရုံ လောက်သာရှိသည် ဟု ဆို၏။

ကျောက်ဆောင်သားတို့ ၏ ချစ်စရာကောင်းသော အလေ့အထ တစ်
ခုမှာ မြို့တောင်ရင်းကျောင်းနှင့် မိမိတို့ နေသော ကျောင်းတလင်းကျော
င်းဟု ကျောင်းနှစ်ကျောင်း၊ ရွာနှစ်ရွာ ရှိသော်လည်း ဆွမ်းပို့ကြပြီဆိုလျှင်
မိမိကျောင်းကို ဆွမ်းတစ်ပွဲ တစ်အုပ်ပို့သလို သူတို့ မကိုးကွယ်သော နောက်
တစ်ကျောင်းကိုလည်း မိမိတို့ ကျောင်းကို ပို့သကဲ့သို့ ဆွမ်းတစ်ပွဲ၊ ဆွ
မ်းတစ်အုပ် ပို့သည် ။ ရွာကွဲနေသော်လည်း ကျောင်းနှစ်ကျောင်း၌ ရှိကုန်
သော ဘုန်းကြီးကို သံဃာအဖြစ်သာ သဒ္ဓါတရားနှင့် ဆွမ်းပို့ကြသည် ။
အိမ်၌ မုန့်ပဲသရေစာလုပ်လျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ မိမိ
ကျောင်းကို တစ်ပွဲ၊ နောက်ကျောင်းကို တစ်ပွဲပို့သည် ။

ကျောက်ဆောက်ရွာ မုန့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သတိရစရာ တစ်ခုမှာ မုန့်

ကြာစေ၊ မုန့်လုံးကို ပျားရည်နှင့် ချက်သည် ကို ကျောက်ဆောင်ရွာ၊
ကျောက်ဆောင်ကျောင်း ရောက်မှ မိမိတွေ့ဖူးသည် ။ ကျောက်ဆောင်မှ
ထိုစဉ်က တောတောင်ထူထပ်သဖြင့် ပျားရည် အလွန်ပေါသည် ။
ထို့ကြောင့်လည်း မုန့်ကြာစေကို ပျားရည်နှင့်သာ ချက်ကြသည် ။ မိမိတို့
ရွာ မိမိတို့ ကျောက်ဖြူနယ်၌ ကား မုန့်ကြာစေကို ကြံသကာနှင့်သာ ချက်
ကြသည် ။ ကျောက်ဆောက်၌ မူကား တောတောင်ထူထပ်သော်လည်း
ကြံစိုက်ခြင်း၊ ကြံသကာချက် လုပ်ခြင်း အလေ့အထမရှိကြပေ။

ကျောက်ဆောက်ကျောင်းကို ရောက်စက ပျားရည်နှင့် ချက်သော မု
န့်ကြာစေကို အလွန်ကြိုက်သော်လည်း နောက်တော့ ရိုးသွားသည် ။ မ
စားချင်တော့။ ထို့ကြောင့် မုန့်ကြာစေကို သကြား၊ သကာနှင့်ချက်သော
မုန့်ကြာစေပွဲကို ရှားရှားပါးပါး လိုက်ရှာကြသည် ။ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ၊ နှ
စ်ခါ တွေ့ရတတ်၏။ ရှားပါးပစ္စည်းမို့ မိမိတို့ မှာ သကြားမုန့်ကြာစေကို
ဆရာတော်က အစ အမြတ်တနိုး ဘုဉ်းပေးတတ်သည် ။

တောတောင် ထူထပ်သဖြင့် ပျားပေါသလို ချေ၊ ဆတ်၊ ဝက် စသည်
တို့ လည်း ပေါ၏။ မိမိတို့ မှာ မှိုပေါက်သော ရာသီ၌ တောထဲသွား၍ မှို
ရှာကြရာ ဆတ်ကလေး ပေါက်စနတစ်ကောင်ကိုပင် မှိုရှာရင်း တွေ့ကြ
ရသည် ။ ဆတ်ကလေးမှာ ကျောင်းသားအုပ်ကို ကြောက်၍ ချုံထဲ
ဝင်ပုန်းနေသည် ။ သူ့အမေကား ဘယ်အချိန်ကပင် ထွက်ပြေးသွားမှန်း
မသိလိုက်ကြ၊ ဆတ်ကလေးခမျာမှာ မိမိတို့ ကို ကျီကြည့်ကြောင့်ကြည့်နှ
င့် မော့ကြည့်နေသည် ။

ကျောင်းသားကြီးတွေက ကျောင်းမှာ မွေးထားရန် ဖမ်းမည် လုပ်
သောအခါ ဆတ်ကလေး လစ်ခနဲ ခုန်ထွက်ပြေးသွားသည် ။ ဖမ်းမမိလို
က်၊ ချုံထဲဝင်သည် နှင့် ပျောက်သွား၏။ ဝိုင်းရှာကြသော်လည်း မတွေ့ရ

တော့။ တောတောင်ထူထပ်သဖြင့် မှိုကတော့ တစ်နေ့ထွက်ရှာရုံနှင့် လူသုံးဆယ်လေးဆယ်စာကို ရှာ၍ ရသည် ။ ကျောက်ဆောက်ရွာ၌ ဆေးရွက်ကြီးစိုက်သူလည်း ပေါသည် ။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုအချိန်တွင် "ဖင်ပိန်" မည်သော စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦး ရှိသည် ။ ထိုသူ၏ အရပ်မှာ ခြောက်ပေနီးပါး ခန့်ရှိသည် ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ လည်း အလွန် သန်မာတောင့်တင်းသည် ။ သူ့ကို ထမင်းကျွေးလျှင် လင်ပန်းနှင့်သာ ကျွေးရ၏။ ကျောင်းသားတွေ မစားချင်သော ဟင်းဟူသမျှ သူ့လင်ပန်းထဲသာ ထည့်ပေးလိုက်၊ ရှူးရှူးရဲရဲနှင့် ငါးယောက်စာလောက်ကို အသားလေး တစ်ထိုင်တည်း စားပစ်နိုင်သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း သန်မာပုံရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ဆရာတော်ဦးအာသန္နက သူ့ကို အနင်းအနှိပ် ခိုင်းတတ်သည် ။ တစ်နေ့ သူ့ကို အနှိပ်ခိုင်းရာ ဆရာတော်၏ ခြေသလုံးက အမွေးများကို ပွတ်နယ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး "ဘုန်းကြီးခြေသလုံးက အမွေး များလိုက်တာ" ဟု ဆိုပြီး ရယ်နေသည် ။ ဦးအာသန္န၏ ခြေသလုံးမှာ လည်း အမှန်ပင် အမွေးများ သည် ။ ခြေသလုံးသားကိုပင် မမြင်ရဘဲ အမွေးတွေက ပိတ်နေအောင် များ သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖင်ပိန်က ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ အမွေးများ တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နှိပ်စမ်းပါ ကောင်းကောင်း " ဟု ဆရာတော်က ဆို၏။

"ခရူက ဘုန်းကြီးမွေးထားတာဆို၊ ဘုန်းကြီး ခွေးဆို" ဟု ဖင်ပိန်က မေးပြန်၏။

မှန်သည် ။ ကျောင်း၌ "ခရူ" ဟု ခေါ်ကြသော ခွေးတစ်ကောင်ရှိသည် ။ ထိုခွေးမှာ တခြားခွေးများ နှင့်မတူဘဲ အမွေးအလွန်ထူသည် ။ အမွေး

ကလည်း အရှည်ကြီး၊ အရောင်ကမူ နီညိုရောင်၊ ဤခွေးမှာ တောက "ခွေးအ၊ နှင့် စပ်သည် ဟု ပြောကြ၏။ တော်သလင်းလ၏ တစ်နေ့ညတွင် ကျောင်းအောက်သို့ ရောက်လာသော ခွေးအ၊ ကြီးတစ်ကောင်သည် ခရူအမေ ခွေးမ၊ ကို ပေါင်းဖော် ကိုက်သွားသည် ဟု ဆို၏။ ထိုခွေးမပါး၌ ခွေးအ၊ ကိုက်သည့် ဒဏ်ရာရှိသည် ။ ထိုခွေးမမှ ပေါက်သော ခြင်္သေ့နှင့်ပင် တူသည် ။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်က သူ့ကို အရေးပေးအထူး မွေးထား၏။ ခရူမှာ သဘောလည်းကောင်းသည် ။ တခြားခွေးတွေလို ရန်မလိုပေ ။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ခရူက ကျုပ်မွေးထားတဲ့ ခွေးပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ" ဟု ဆရာတော် ပြန်ပြော၏။ ဖင်ပိန်က-

"ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ ဘုန်းကြီးပဲ သိမှာ ပေါ့။ အဲဒီခွေးလိုပဲ ဘုန်းကြီးလည်း အမွေးများ တယ်" ဟု ပြောကာ ရယ်ပြီး ထပြေးသွားသည် ။ ထိုအခါ ဆရာတော်ကလည်း ရှက်ရှက်နှင့် -

"လက်စသတ်တော့ ငါ့ကို ခွေးမနဲ့ ပေးစားသွားတာကိုး၊ အရူးက တမူးသာ" ဟု လူကြီးရှက်တော့ ရယ်ဆိုသလို ရယ်၍ မိန့်ကြားသည် ။

ယခု ကျောက်ဆောက်ရွာကား စာရေးသူနေခဲ့စဉ်ကလို မဟုတ်တော့ ။ လမ်းတံတားစီမံကိန်းက ရုံးနှင့် စက်ကိရိယာတွေနှင့် ဈေးဆိုင်တွေနှင့် ဖြစ်နေချေပြီ။

ကျောက်ဆောက်ရွာ လွန်လာသောအခါ အလယ်ချောင်းပြီးပြ၊ ထိန်တွေရွာတို့ ကို ကျော်လွန် လာပြီး ကင်းဆရာတော်၏ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်း၌ ပါသော "စနဲ" ရွာကို ရောက်လာကြသည် ။ အချိန်မှာ ဆယ့်တစ်နာရီခန့် ရှိသဖြင့် ဘုန်းကြီးရဟန်းနှစ်ပါးလည်း ကားပေါ်ပါလာရာ နေ့ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနိုင်ရန် ကားဆရာက တမင် ရပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည် ။

စနဲရွာမှာ တစ်နယ်လုံး၌ အကြီးဆုံးဖြစ်သည် ။ ဟိုအရင်ခေတ်ကပင် အလယ်တန်းကျောင်းရှိသော ရွာ၊ ယခုမူ တိုက်နယ်ဆေးရုံနှင့် အထက်တန်းကျောင်းလည်း ရှိသည် ဟု သိရသည် ။ စနဲရွာမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း လေးငါးဆယ် လောက်ကပင် ပန်းထိမ်၊ ပန်းပဲ၊ ရွှေဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်များ နှင့် မြို့လေးတစ်မြို့ကဲ့သို့သော ရွာကြီးပင်။

စနဲရွာသည် လည်း မိမိအတွက် မစိမ်းပေ။ ကျောက်ဆောက်ရွာ၌ နေခဲ့စဉ်က ဘုန်းကြီးနှင့် သို့မဟုတ် ဘုန်းကြီးလွှတ်၍ စနဲရွာ၌ အိုဗာတင်း၊ မိုင်လို၊ သကြား၊ နို့ဆီစသည် များကို နှစ်လတစ်ခါ၊ သုံးလတစ်ခါ စနဲရွာ၌ လာဝယ်ရသည် ။ ဆရာတော်က သူနှင့်သိသော အပျိုကြီး ဆိုင်၌ ဝယ်ရန်လည်း မှာ လိုက်သည် ။ အပျိုကြီးမှာ အလွန် သဘောကောင်းသည် ။ သွယ်သွယ်လျလျ။ အသားဖြူပြီး ရုပ်လည်း မဆိုးပေ။ ဆရာတော်ပါလာလျှင် သူ့အိမ်၌ ဆွမ်းကပ်သည် ။

ဤသည် မှာ ဖောက်သည် ဆွယ်သော သဘောနှင့် ဆွမ်းကပ်သည် လားတော့ မသိ။ သို့သော် အချို့က ထိုဆိုင်မှာ ချည်း၊ လက်ဖက်ခြောက်က အစ အမြဲဝယ်သော ဆရာတော်ကို ထိုအပျိုကြီးနှင့်ပင် သမုတ်ချင်ကြသည် ။ သို့သော် ဆရာတော်သည် ကျောက်ဆောက်ရွာကျောင်းက ထသွား၍ ကျောင်းတိုင်ကြီး ရွာ၌ ကျောင်းသွားထိုင်သည် ။ ထိုစနဲက အပျိုကြီးနှင့်ကား ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

စနဲတွင် သံဃာနှစ်ပါးနှင့် ခရီးသည် အချို့ နံနက်စာ ထမင်းစားပြီး ခရီးဆက်လာကြရာ ရေချမ်းကြီး၊ ဘောရပါ၊ မင်းပြင်၊ ပေါက်ပြင်ရွာများကို ကျော် လာပြီး ဇင်ချောင်းကို (၁၂) နာရီကျော်တွင် ရောက်သည် ။ ဇင်ချောင်းမှာ လည်း ရွာကြီးပင်။ ယခုအခါ ရေလုပ်ငန်းနှင့် ချမ်းသာနေကြသူ များ သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆူနာမီတုန်းက လူသေ လူပျောက်ရှိခဲ့

သော ရွာပင်။

ဇင်ချောင်းရွာမှာ ယခုရေလုပ်ငန်းကြောင့် စနဲထက်ပင် စည်ကားသည် ဟု ခရီးသည် အချို့ ပြောလာကြသံကို ကြားရသည်။ ဇင်ချောင်းကမူ ယခင်က မိမိဖြတ်သွား ဖြတ်လာသာ ရှိခဲ့သဖြင့် မိမိအတွက် ခပ်စိမ်းစိမ်းပင်။ ကားလမ်းမှာ ဇင်ချောင်းရွာကို ဖောက်ထွက်ပြီး ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော် ကမ်းခြေအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့လာသည် ။ ကားလမ်းတစ်လျှောက်၌ ကျောက်ကလယ်၊ ငါးအုပ်၊ ဝက်မျှောင်၊ ကျောက်ပြောက်၊ ဝါးနက်ချွန်၊ ပြူးချွန်၊ မင်းပြင် စသည့်ရွာများကို ဖြတ် လာပြီး ရေနံတောင်ရွာကို နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲတွင် ရောက်လာသည်။ ။

ရေနံတောင်ရွာမှာ စာရေးသူ မိမိအတွက် သမိုင်းဝင်၊ သမိုင်းရှိသော ရွာဖြစ်သည်။ ။ ပထမဦးဆုံး "မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ" လုံးချင်းဝတ္ထုကို မိမိရေးခဲ့သည် မှာ ရေနံတောင်ရွာကို အခြေခံ၍ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ၁၂၄၂ ခုနှစ်၊ ပထမ အင်္ဂလိပ်- မြန်မာစစ်ပွဲပြီး၍ လေးငါးနှစ်အကြာတွင် အင်္ဂလိပ် မျက်နှာဖြူ သုံးယောက် ရေနံတောင်၌ အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသော မျက်နှာဖြူမိသားစုနှင့် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား ရခိုင်လူမျိုးများ ၏ ပဋိပက္ခကို ရေးဖွဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် ထိုအင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူ မိသားစုအကြောင်းကိုပင် "လွန်လေပြီးသောအခါ" နှင့် "ပြန်မပြောချင်ဘူး" ဝတ္ထုတို့ ကို ဆက်ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုသုံးပုဒ်တို့ တွင် "မြေဆီမည်းမည်း သွေးရဲရဲ" သည် အဘိုးတို့ ၊ အဖီးတို့ ခေတ်၊ "လွန်လေပြီးသောအခါ" သည် ဦးလေးတို့ ၊ အဖေတို့ ခေတ်။ "ပြန်မပြောချင်ဘူး" သည် အစ်ကိုတို့ ကျွန်တို့ ခေတ်ဟု သုံးပိုင်း သုံးပုဒ်ရေးသားခဲ့သော စာအုပ် သုံးအုပ်သည် ရေနံတောင်ရွာကို အခြေခံသော ဝတ္ထုတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ရေနံလက်တွင်း

လာတူးနေကြသူတွေမှာ ရေနံတောင်တစ်ရွာတည်းက မဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများက လူများ အပြင် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က လာတူးနေကြသူများ လည်း ရှိသည်။ ။

ရေနံတောင်၌ ထိုသို့ ရေနံလာတူးနေကြသူများ ထဲတွင် မိမိရွာက ဆွေမျိုးများ လည်း အတော်များများ ရှိရာ မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို သူတို့ အပြန်တွင် ထမ်းပိုးယူလာကြရန် ရေနံတောင်နှင့် မိမိရွာသွား လမ်းခွဲက ယောက်ဖအိမ် တစ်အိမ်တွင် ထားခဲ့ပြီး မိမိရွာချောင်းဝသို့ ခရီးဆက်လာရလေသည်။ ။ ယခင် ယခင်နှစ်များက မိမိရွာကို လာလျှင် ကျောက်ဖြူမြို့ကမှ တစ်ဆင့် လာခဲ့ရသော်လည်း ယခုအခါ ကျောက်ဖြူ-ရန်ကုန် ကားလမ်း ပေါက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျောက်ဖြူမြို့ကို သွားစရာ မလိုတော့ဘဲ မိမိရွာကို တစ်ညနှင့် နေ့ဝက်ခန့်တွင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မိမိရွာတွင် ရေကန်ကိစ္စ စီမံပြီးသွားသည်။ ။ ရန်ကုန်လာရန် ကျောက်ဖြူမြို့ကို ဆင်းလာရ၏။ ကားလမ်း ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ယခင်က မရှိသော အိမ်များကို မြင်ရသည်။ ။ ကမ်းဒီး၊ နှမ်းဖြည်းဒိန်၊ ကုလပါရွာများက အိမ်အချို့သည် ကားလမ်း ဘေးသို့ ပြောင်းဆောက်လာကြသည် ဟု သိရသည်။ ။ ကမ်းဒီရွာမှာ တစ်ရွာလုံးနီးပါးလိုလို ကားလမ်းဘေး ပြောင်းဆောက်ထားကြ၏။ နှမ်းဖြည်းဒိန်ရွာမှာ လည်း ထိုနည်း၎င်းပင် လွန်လေပြီးသော ကာလက ပုံရိပ်များ သည် မှုန်မှုန်ဖျဖျ ထင်လာသည်။ ။ စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်က မြေကြမ်း၊ တောကြမ်း၍ ဂမ္ဘီရဆန်ကြောင်း လူကြီးများ၏ ပြောစကားကိုလည်း ကြားယောင်လာသည်။ ။ ညနေ လေးနာရီကျော်သည် နှင့် "အူချေတော" ကို မည်သူမျှ တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲကြတော့ဟု ဆိုသည်။ ။

ညနေရောက်တိုင်း တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးသည် ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းပြီး အူလာ မြည်ဟည်းသံ ဆူညံလာသည်။ ။ ဤသည် မှာ တစ်ရ

က်မဟုတ်၊ တစ်လမဟုတ်၊ တစ်ခါတလေ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက်ခန့်ပင် ကြားကြရသည်။ ။

ထိုသို့ အသံမြည်ဟည်း တတ်သည် မှာ လည်း ညနေ လေးနာရီကျော်လောက်မှ မိုးချုပ်သည် အထိ ဖြစ်၏။ မိုးချုပ်သွားလျှင် တော့ ထိုအသံဗလံများ အလိုလိုပျောက်၍ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ။ ဤသည် ကိုပင် ဒေသစကားနှင့် "အူသည် " ဟူသော အစွဲကိုပြု၍ "အူ ချေတော" ဟု ရှေးအထက်ကျော် ကာရီကပင် ခေါ်လာခဲ့ကြသည် ဟု ဆို သည်။ ။

ထိုတောကြမ်း၊ မြေကြမ်းသော အူချေတောမှာ လယ်ယာကိုင်းကျွန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် အလွန်ကောင်းလှသည်။ ။ မည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ လယ်ယာကိုင်းကျွန်း မလုပ်ဝံ့ကြသဖြင့် မြေဆီမြေနှစ်တွေက လည်း မပြုန်းတီးသေး။ တောကြမ်းမြေကြမ်းသဖြင့် မည်သူမျှ လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်း မလုပ်ဝံ့ကြ။

ဤသည် ကို ရှေ့နေ (အောက်ကျို) ဦးမောင်ပြားဆိုသူက သံကြိုးဗိုလ် (မြေတိုင်းအင်စပတ်တော်) တစ်ယောက်နှင့် ဂရန် (ပတ္တတာခံ) ရယူကာ အစိုးအရအမိန့်နှင့် အမိန့်တော်ပြန်၍ မကောင်းဆိုးဝါးများကို ထိုတော က နှင်ထုတ်သည်။ ။ ထို့နောက် လယ်ယာဥယျာဉ် လုပ်စေသည်။ ။

ထို့နောက်မှာ တော့ ထိုနေရာကို မြေကြမ်းသည် တောကြမ်းသည် ၊ ညနေ လေးနာရီကျော်လျှင် အူလာဆူလာသည် ကို မကြားရတော့။ သို့နှင့် စပါးအထူးအထွက် ကောင်းသော လယ်ယာမြေ ဖြစ်လာသည်။ ။ ထိုလ ယ်ယာမြေဥယျာဉ်တို့ မှာ ယခု ကျောက်ဖြူ-ရန်ကုန်၊ ကျောက်ဖြူ-ရမ်းဗြ ကားလမ်း၏ ဘေးဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကုလားပါရွာသား ဦးလေးတော်သူ

ဦးကျော်ဦးသည် ထိုအူချေတောနား ကားလမ်း အနောက်ဘက်တွင် ရေချမ်းစင် (ရဖုန်း) ဒကာလုပ်၍ မဏ္ဍပ်ထိုးကာ ရေချမ်းစင် ရေအလှူလုပ်ခဲ့သည်။ ။ ထိုစဉ်က ကျောက်ဖြူ-ရမ်းဗြဲ ကားလမ်းဘေးတွင် ဖြစ်၍ ကျောက်ဖြူမြို့သို့ ကိစ္စကြီးငယ်နှင့် သွားကြသူတိုင်း ဦးလေးရေချမ်းစင် မဏ္ဍပ်ထဲဝင်၍ အမောပြေ ရေဝင်သောက်တတ်ကြသည်။ ။ ငယ်စဉ်က စာရေးသူတို့ သည် ဦးလေးရေချမ်းစင်တွင် ရေဝင်သောက် နားနေဖူးသည်။ ။

ကျောက်ဖြူမြို့နှင့် ကျောက်ဖြူမြို့ဘက်က ရွာများကို သွားကြသူမှန်သမျှ ရဟန်းသံဃာ၊ ဖိုးသူတော်၊ သီလရှင်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်များ ပါ မကျန်၊ ထိုနေရာကို ရောက်လျှင် ဦးလေး၏ ရေချမ်းစင် မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်၍ ရေမသောက်သူ၊ မနားသူမရှိပေ။ အကုန် သူတို့မှာ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဝင်နားအမောဖြေ၍ ရေဝင်သောက် သွားတတ်ကြသည် သာ။

ရေအိုးတွေမှာ လည်း အလုံးပေါင်း တစ်ဆယ်ကျော်၊ နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိလေသည်။ ။ ရေအိုးအားလုံးမှာ လက်လုပ်ရေအိုးချည်း ဖြစ်ရာ ရေကလည်း အေးစက်နေသည်။ ။ နေပူက လျှောက်လာသူတို့ အဖို့ ဦးလေးရေချမ်းစင်မှ ရေကို သောက်လိုက်ရသည် မှာ ကျောက်စက်ရေကို သောက်လိုက်ရသကဲ့သို့ အမောအပန်းပြေ သွားသည် ဟု ပင် တင်စား၍ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ။

ထိုနေရာမှာ ယခုအခါ ကျောက်ဖြူ-ရန်ကုန်၊ ကျောက်ဖြူ-ရမ်းဗြဲကားလမ်းမ ဖြစ်နေ၍ ကုလားရွာပါရွာက လူများ ပြောင်းရွှေ့ အိမ်ဆောက်နေကြသဖြင့် အူချေတော မှ သည် အူချေရွာ ဖြစ်နေလေပြီ။

